

Міжнародна конвенція
про боротьбу з актами ядерного тероризму

Статус Конвенції див. (995_i41)

{ Конвенцію ратифіковано Законом
N 3533-IV (3533-15) від 15.03.2006 }

Офіційний переклад

Держави - учасниці цієї Конвенції,

беручи до уваги цілі та принципи Статуту Організації Об'єднаних Націй (995_010), що стосуються підтримки міжнародного миру й безпеки та розвитку добросусідства, дружніх відносин та співробітництва між державами;

посилаючися на Декларацію з нагоди п'ятдесятої річниці Організації Об'єднаних Націй від 24 жовтня 1995 року (995_375);

визнаючи право всіх держав на розвиток та використання атомної енергії для мирних цілей та їхню законну заінтересованість в отриманні можливої користі у результаті використання атомної енергії для мирних цілей;

беручи до уваги Конвенцію про фізичний захист ядерного матеріалу 1980 року (995_024);

будучи глибоко стурбованими ескалацією в усьому світі актів тероризму в усіх його формах і проявах;

посилаючися також на Декларацію про заходи з ліквідації міжнародного тероризму (995_502), що міститься в додатку до Резолюції 49/60 Генеральної Асамблеї від 9 грудня 1994 року, в якій, зокрема, держави - члени Організації Об'єднаних Націй урочисто підтверджують, що вони беззастережно засуджують як злочинні й такі, що не мають виправдання, усі акти, методи та практику тероризму, де б та ким би вони не здійснювалися, у тому числі ті, що ставлять під загрозу дружні відносини між державами й народами та загрожують територіальній цілісності й безпеці держав;

відзначаючи, що в Декларації (995_502) державам також пропонується терміново провести огляд сфери застосування існуючих міжнародно-правових положень про попередження, припинення та ліквідацію тероризму в усіх його формах і проявах з метою забезпечити наявність усеосяжних правових рамок, що включають усі аспекти цього питання;

посилаючися на Резолюцію 51/210 Генеральної Асамблеї від 17 грудня 1996 року (995_370) та наведену в додатку до неї Декларацію, що доповнює Декларацію про заходи з ліквідації міжнародного тероризму 1994 року;

нагадуючи, що на виконання резолюції 51/210 Генеральної Асамблеї від 17 грудня 1996 року було засновано спеціальний комітет для розробки, зокрема, міжнародної конвенції про боротьбу з актами ядерного тероризму з метою доповнення відповідних існуючих міжнародних документів;

відзначаючи, що акти ядерного тероризму можуть призводити до самих серйозних наслідків і можуть створювати загрозу міжнародному миру та безпеці, відзначаючи також, що в існуючих багатосторонніх положеннях міжнародного права ці напади не розглядаються належним чином;

будучи переконаними в нагальній необхідності зміцнення міжнародного співробітництва між державами в розробці та вжитті ефективних, практичних заходів для відвернення таких актів тероризму та для кримінального переслідування й покарання винних;

відзначаючи, що дії збройних сил держав регулюються нормами міжнародного права поза рамками цієї Конвенції та що виключення деяких діянь зі сфери застосування цієї Конвенції не звільняє від відповідальності за незаконні з інших поглядів акти, не робить їх законними та не перешкоджає притягненню до відповідальності на підставі інших законів;

домовилися про таке: **Стаття 1** Для цілей цієї Конвенції:

1. "Радіоактивний матеріал" означає ядерний матеріал та інші радіоактивні речовини, які містять нукліди, що самостійно розпадаються (процес, який супроводжується виділенням іонізуючого випромінювання одного або кількох видів, наприклад альфа-випромінювання, бета-випромінювання, нейтронне випромінювання та гама-випромінювання), та які можуть унаслідок своїх радіологічних властивостей або властивостей свого поділу спричинити смерть, серйозне каліцтво або суттєву шкоду власності чи навколишньому середовищу.

2. "Ядерний матеріал" означає плутоній, за винятком плутонію з концентрацією ізотопів, яка перевищує 80 відсотків по плутонію-238; уран-233; уран, збагачений ізотопами уран-235 або уран-233; уран, що містить суміш ізотопів, які трапляються в природі у формі, що відрізняється від руди або рудних залишків; та будь-який матеріал, що містить один чи більше з названих вище елементів;

де "уран, збагачений ізотопами уран-235 або уран-233" означає уран, що містить ізотопи уран-235 або уран-233, чи обидва ізотопи в такій кількості, що надлишковий відсоток суми цих ізотопів порівняно з ізотопом уран-238 вище, ніж відсоток ізотопу уран-235 порівняно з ізотопом уран-238, який трапляється в природі.

3. "Ядерний об'єкт" означає:

a) будь-який ядерний реактор, зокрема реактори, установлені на морських суднах, транспортних засобах, літальних апаратах або космічних об'єктах для використання як джерела енергії, щоб приводити в рух такі судна, транспортні засоби, літальні апарати або космічні об'єкти чи для будь-якої іншої мети;

b) будь-яку споруду або засіб пересування, що використовуються для виробництва, зберігання, переробки або транспортування радіоактивного матеріалу.

4. "Пристрій" означає: a) будь-який ядерний вибуховий пристрій; або

b) будь-який пристрій, який розсіює радіоактивний матеріал або випромінює радіацію та який може внаслідок своїх радіологічних властивостей спричинити смерть, серйозне каліцтво або суттєву шкоду власності чи навколишньому середовищу.

5. "Державний або урядовий об'єкт" означає будь-який постійний або тимчасовий об'єкт чи транспортний засіб, які використовують або займають представники держави, члени уряду, представники законодавчого або судового органу, або посадові особи чи службовці органу державної влади або іншого державного органу чи установи, або службовці чи посадові особи міжурядової організації у зв'язку з виконанням своїх службових обов'язків.

6. "Збройні сили держави" означає збройні сили держави, які організовані, навчено та оснащені відповідно до її внутрішнього законодавства в першу чергу для виконання завдань національної оборони й безпеки, та осіб, які діють на підтримку цих збройних сил, будучи під їхнім офіційним командуванням, контролем та відповідальністю. **Стаття 2**

1. Будь-яка особа вчиняє злочин за змістом цієї Конвенції, якщо вона незаконно чи навмисно:

a) володіє радіоактивним матеріалом або виготовляє пристрій чи володіє ним:

i) з наміром спричинити смерть чи серйозне каліцтво або

ii) з наміром нанести істотну шкоду власності чи навколишньому середовищу;

b) використовує радіоактивний матеріал чи пристрій будь-яким чином або використовує чи ушкоджує ядерний об'єкт таким чином, що відбувається вивільнення або створюється загроза вивільнення радіоактивного матеріалу:

i) з наміром спричинити смерть чи серйозне каліцтво; або

ii) з наміром завдати істотної шкоди власності чи навколишньому середовищу; або

iii) із наміром змусити фізичну чи юридичну особу, міжнародну організацію або державу вчинити будь-яку дію чи утриматися від неї.

2. Будь-яка особа також учиняє злочин, якщо вона:

а) загрожує вчинити злочин, указаний у підпункті 1b цієї статті, причому є ознаки, які вказують на реальність цієї загрози, або

б) незаконно та умисно вимагає радіоактивний матеріал, пристрій чи ядерний об'єкт, удаючися при цьому до погрози за обставин, які вказують на реальність цієї погрози, чи до застосування сили.

3. Будь-яка особа також учиняє злочин, якщо вона намагається вчинити будь-який зі злочинів, указаних у пункті 1 цієї статті.

4. Будь-яка особа також учиняє злочин, якщо вона:

а) бере участь як співучасник у вчиненні будь-якого зі злочинів, указаних у пунктах 1, 2 або 3 цієї статті; або

б) організовує інших осіб або керує ними для здійснення будь-якого зі злочинів, указаних у пунктах 1, 2 або 3 цієї статті; або

в) будь-яким іншим чином сприяє вчиненню одного чи більше злочинів, указаних у пунктах 1, 2 або 3 цієї статті, групою осіб, які діють зі спільною метою; таке сприяння повинно здійснюватися умисно та або для підтримки загального характеру злочинної діяльності, або мети групи, або з усвідомленням умислу групи вчинити відповідний злочин або злочини. **Стаття 3**

Ця Конвенція не застосовується у випадках, коли злочин учинено в одній державі, гаданий злочинець та потерпілі є громадянами цієї держави, гаданого злочинця було знайдено на території цієї держави та ніяка інша держава не має підстав для здійснення своєї юрисдикції відповідно до пункту 1 або пункту 2 статті 9, що не виключає застосування до цих випадків за відповідних обставин положень статей 7, 12, 14, 15, 16 та 17. **Стаття 4**

1. Ніщо в цій Конвенції не зачіпає інших прав, зобов'язань та обов'язків держави й осіб згідно з міжнародним правом, зокрема згідно з цілями та принципами Статуту Організації Об'єднаних Націй (995_010) і міжнародним гуманітарним правом.

2. Дії збройних сил під час збройного конфлікту, як ці терміни розуміються в міжнародному гуманітарному праві, які регулюються цим правом, не регулюються цією Конвенцією, як і не регулюються нею дії, що вчиняються збройними силами держави для здійснення їхніх офіційних функцій, оскільки вони регулюються іншими нормами міжнародного права.

3. Положення пункту 2 цієї статті не повинні витлумачуватись як такі, що схвалюють або роблять законними незаконні з інших поглядів акти, або як такі, що перешкоджають притягненню до відповідальності на підставі інших законів.

4. Ця Конвенція не стосується питання законності застосування або погрози застосування державами ядерної зброї та жодним чином не може бути витлумачена як така, що стосується цього питання. **Стаття 5**

Кожна держава-учасниця вживає таких заходів, які можуть виявитися необхідними:

а) для визнання кримінальними злочинами відповідно до її національного законодавства діянь, зазначених у статті 2;

б) для встановлення за ці злочини відповідних покарань з урахуванням тяжкості цих злочинів. **Стаття 6**

Кожна держава-учасниця вживає таких заходів, які можуть виявитися необхідними, зокрема у відповідних випадках у сфері внутрішнього законодавства, для забезпечення того, щоб злочинні діяння, які підпадають під дію цієї Конвенції, зокрема ті, що спрямовані або розраховані на створення обстановки терору серед населення, групи осіб чи конкретних осіб, за жодних обставин не підлягали виправданню з будь-яких міркувань політичного, філософського, ідеологічного, расового, етнічного, релігійного або іншого аналогічного характеру й тягли покарання відповідно до ступеня їхньої тяжкості. **Стаття 7**

1. Держави-учасниці співробітничать шляхом:

а) вжиття всіх можливих заходів, зокрема, при необхідності, адаптацію свого національного законодавства з метою недопущення підготовки в межах їхніх відповідних територій до вчинення злочинів, зазначених у статті 2, у межах чи за межами їхніх територій та протидії такій підготовці, зокрема заходів із заборони на їхніх територіях незаконної діяльності осіб, груп та організацій, які заохочують, підбурюють, організують, умисно фінансують або умисно надають технічну допомогу чи надають інформацію або беруть участь у вчиненні цих злочинів;

б) обміну точною та перевіреною інформацією згідно зі своїм національним законодавством і в порядку та на умовах, які передбачено в цій статті, та координації адміністративних й інших заходів, які вживаються, коли це необхідно, з метою виявлення, недопущення, припинення та розслідування злочинів, зазначених у статті 2, а також з метою притягнення до кримінальної відповідальності осіб, звинувачених у вчиненні таких злочинів. Зокрема держава-учасниця вживає необхідних заходів для того, щоб негайно інформувати інші держави, зазначені в статті 9, стосовно вчинення злочинів, зазначених у статті 2, а також про такі, що стали їй відомі, приготування до вчинення таких злочинів, так само як й інформувати, коли це доцільно, міжнародні організації.

2. Держави-учасниці вживають відповідних заходів, які сумісні зі своїм національним законодавством, для охорони конфіденційності будь-якої інформації, яку вони отримують від іншої держави-учасниці конфіденційно унаслідок положень цієї Конвенції або в результаті участі в діяльності, яка проводиться з метою здійснення цієї Конвенції. Якщо держави-учасниці надають інформацію міжнародним організаціям конфіденційно, то вживаються заходи для забезпечення охорони конфіденційності такої інформації.

3. Відповідно до цієї Конвенції від держав-учасниць не вимагається надавати будь-яку інформацію, яку вони не мають права поширювати відповідно до національного законодавства чи яка може поставити під загрозу безпеку заінтересованої держави або фізичний захист ядерного матеріалу.

4. Держави-учасниці інформують Генерального секретаря **Стаття 8** Організації Об'єднаних Націй про свої компетентні органи та контактні пункти, які відповідальні за надіслання й отримання інформації, указаної в цій статті. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляє таку інформацію про компетентні органи та контактні пункти державам-учасницям і Міжнародному агентству з атомної енергії. До таких органів та контактних пунктів повинен бути доступ на постійній основі.

Для цілей недопущення злочинів за змістом цієї Конвенції **Стаття 9** держави-учасниці докладають усіх зусиль до вжиття відповідних заходів із забезпечення захисту радіоактивного матеріалу з урахуванням відповідних рекомендацій і функцій Міжнародного агентства з атомної енергії.

1. Кожна держава-учасниця вживає таких заходів, які можуть виявитися необхідними для встановлення її юрисдикції стосовно злочинів, указаних у статті 2, коли:

- а) злочин учинено на території цієї держави; або
- б) злочин учинено на борту судна, яке ходить під прапором цієї держави, або повітряного судна, зареєстрованого відповідно до законів цієї держави на момент учинення злочину; або
- в) злочин учинено громадянином цієї держави.

2. Держави-учасниці можуть також установити свою юрисдикцію стосовно будь-якого такого злочину, коли:

- а) злочин учинено проти громадянина цієї держави; або
- б) злочин учинено проти державного чи урядового об'єкта цієї держави за кордоном, зокрема посольства або приміщення іншого дипломатичного чи консульського представництва цієї держави; або
- в) злочин учинено особою без громадянства, яка зазвичай проживає на території цієї держави; або
- д) злочин учинено при спробі примусити цю державу вчинити будь-яку дію чи утриматися від неї; або
- е) злочин учинено на борту повітряного судна, що експлуатується урядом цієї держави.

3. Під час ратифікації, прийняття, схвалення цієї Конвенції чи приєднання до неї кожна держава-учасниця повідомляє Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй про встановлення нею юрисдикції відповідно до пункту 2 цієї статті на підставі свого національного законодавства. У випадку яких-небудь змін відповідна держава-учасниця негайно повідомляє про це Генеральному секретарю.

4. Кожна держава-учасниця також уживає заходів, які можуть виявитися необхідними для встановлення її юрисдикції стосовно злочинів, зазначених у статті 2, у випадках, коли гаданий злочинець знаходиться на її території й вона не видає його жодній з держав-учасниць, які встановили свою юрисдикцію відповідно до пунктів 1 чи 2 цієї статті.

5. Ця Конвенція не виключає здійснення кримінальної юрисдикції, установлені державою-учасницею відповідно до її національного законодавства. **Стаття 10**

1. Держава-учасниця, отримавши інформацію про те, що злочин, зазначений у статті 2, було вчинено чи вчиняється на її території, або що особа, яка вчинила чи можливо вчинила такий злочин, може знаходитися на її території, уживає таких заходів, які можуть бути необхідні відповідно до її національного законодавства для розслідування фактів, указаних у цій інформації.

2. Упевнившись, що обставини того вимагають, держава-учасниця, на території якої знаходиться злочинець чи гаданий злочинець, уживає відповідно до свого національного законодавства належних заходів із забезпечення її присутності для цілей кримінального переслідування чи видачі.

3. Будь-яка особа, стосовно якої вживаються заходи, згадані в пункті 2 цієї статті, має право:

а) негайно зв'язатися з найближчим відповідним представником держави, громадянином якої вона є або яка іншим чином правомочна захищати права цієї особи, або, якщо вона є особою без громадянства, з представником держави, на території якої вона зазвичай проживає;

б) на відвідування її представником цієї держави;

с) бути поінформованою про свої права згідно з підпунктами "а" й "б".

4. Права, згадані в пункті 3 цієї статті, здійснюються відповідно до законодавства держави, на території якої знаходиться злочинець або гаданий злочинець, причому згадане законодавство повинно забезпечувати можливість повністю досягти цілей, для яких призначено права, які надаються згідно з пунктом 3.

5. Положення пунктів 3 та 4 цієї статті не завдають шкоди праву будь-якої держави-учасниці, яка претендує на юрисдикцію згідно з підпунктом 1с або підпунктом 2с статті 9, просити Міжнародний комітет Червоного Хреста зв'язатися з гаданим злочинцем чи відвідати його.

6. Після того як держава-учасниця відповідно до цієї статті взяла особу під варту, вона повинна безпосередньо або через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй негайно повідомити державам-учасницям, які встановили юрисдикцію згідно з пунктами 1 і 2 статті 9, та, якщо вона буде вважати за доцільне, будь-яким іншим заінтересованим державам-учасницям про факт знаходження такої особи під вартою та про обставини, що вимагають її затримання. Держава, яка провадить розслідування, передбачене пунктом 1 цієї статті, оперативно інформує згадані держави-учасниці про свої висновки та повідомляє, чи має вона намір здійснити юрисдикцію. **Стаття 11**

1. Держава-учасниця, на території якої знаходиться гаданий злочинець, у випадках, до яких застосовується стаття 9, якщо вона не видає цієї особи, зобов'язана без жодних винятків і незалежно від того, учинено злочин на її території чи ні, без невинуватих зволікань передати справу своїм компетентним органам для кримінального переслідування шляхом проведення розгляду відповідно до свого законодавства. Ці органи приймають рішення в такий самий спосіб, як і в разі будь-якого іншого тяжкого злочину згідно із законодавством цієї держави.

2. У всіх випадках, коли національне законодавство **Стаття 12** держави-учасниці дозволяє їй видати чи в іншій спосіб передати одного зі своїх громадян лише за умови, що ця особа буде повернута до цієї держави для відбування покарання за вироком, винесеним у результаті судового розгляду чи розгляду справи в суді, для якого запитувалася видача чи передача цієї особи, і ця держава і держава, яка клопоче про видачу цієї особи, згодні із цим варіантом та іншими умовами, які вони можуть визнати доречними, такої обумовленої видачі чи передачі буде достатньо для виконання обов'язку, про який ідеться в пункті 1 цієї статті.

Будь-якій особі, яку взято під варту або стосовно якої вжито **Стаття 13** будь-яких інших заходів або здійснюється розгляд відповідно до цієї Конвенції, гарантується справедливе поводження, зокрема користування всіма правами й гарантіями відповідно до законодавства держави, на території якої ця особа знаходиться, і застосовними положеннями міжнародного права, зокрема положеннями про права людини.

1. Злочини, указані в статті 2, вважаються такими, що підлягають уключенню як злочини, що тягнуть видачу, до будь-якого договору про видачу, укладеного між будь-якими державами-учасницями до набуття чинності цією Конвенцією. Держави-учасниці зобов'язуються включити такі злочини як злочини, що тягнуть видачу, до всіх договорів про видачу, що будуть згодом укладатися між ними.

2. Коли держава-учасниця, яка обумовлює видачу наявністю договору, одержує прохання про видачу від іншої держави-учасниці, з якою вона не має договору про видачу, запитувана держава може за власним розсудом розглядати цю Конвенцію як правову підставу для видачі у зв'язку зі злочинами, зазначеними в статті 2. Видача здійснюється з дотриманням інших умов, передбачених законодавством запитованої держави.

3. Держави-учасниці, які не обумовлюють видачі наявністю договору, розглядають у відносинах між собою злочини, зазначені в статті 2, як злочини, що тягнуть видачу, з дотриманням умов, передбачених законодавством запитованої держави.

4. У разі необхідності злочини, указані в статті 2, розглядаються державами-учасницями для цілей видачі, ніби їх було вчинено не тільки в місці вчинення їх, а й на території держав, які встановили свою юрисдикцію відповідно до пунктів 1 і 2 статті 9.

5. Положення всіх договорів і домовленостей про видачу між **Стаття 14** державами-учасницями у зв'язку зі злочинами, зазначеними в статті 2, вважаються зміненими у відносинах між державами-учасницями настільки, наскільки вони не сумісні із цією Конвенцією.

1. Держави-учасниці надають одна одній максимальну допомогу у зв'язку з розслідуваннями, кримінальними переслідуваннями чи процедурами видачі, початими стосовно злочинів, зазначених у статті 2, зокрема сприяння в отриманні наявних у них доказів, необхідних для розгляду.

2. Держави-учасниці виконують свої зобов'язання за пунктом 1 **Стаття 15** цієї статті відповідно до будь-яких договорів чи інших домовленостей про взаємну правову допомогу, що можуть існувати між ними. У разі відсутності таких договорів чи домовленостей держави-учасниці надають одна одній допомогу відповідно до їхнього національного законодавства.

Жоден із злочинів, указаних у статті 2, не розглядається для **Стаття 16** цілей видачі або взаємної правової допомоги як політичний злочин або злочин, пов'язаний з політичним злочиним, або злочин, викликаний політичними мотивами. Тому пов'язане з таким злочиним прохання про видачу або взаємну правову допомогу не може бути відхилене лише на тій підставі, що воно стосується політичного злочину або злочину, пов'язаного з політичним злочиним, або злочину, викликаного політичними мотивами.

Ніщо в цій Конвенції не повинно тлумачитися як таке, що **Стаття 17** накладає зобов'язання видавати яку-небудь особу чи надавати взаємну допомогу, якщо запитувана держава-учасниця має вагомій підставі вважати, що прохання про видачу у зв'язку зі злочинами, згаданими в статті 2, чи про взаємну правову допомогу стосовно таких злочинів має на меті судове переслідування чи покарання цієї особи через її расу, віросповідання, громадянство, етнічне походження чи політичні переконання, або, що задоволення цього прохання завдало б шкоди становищу цієї особи з кожної із цих причин.

1. Особа, що перебуває під вартою чи відбуває строк тюремного ув'язнення в одній державі-учасниці й присутність якої в іншій державі-учасниці необхідна для цілей дачі показань, установлення особи чи надання іншої допомоги в одержанні доказів для розслідування або кримінального переслідування у зв'язку зі злочинами відповідно до цієї Конвенції, може бути передана з дотриманням таких умов:

a) ця особа вільно дає на те свою згоду на основі повної інформації; та

b) компетентні власті обох держав дійшли згоди на таких умовах, які ці держави можуть уважати прийнятними.

2. Для цілей цієї статті:

a) держава, якій передається особа, правомочна й зобов'язана тримати передану особу під вартою, якщо тільки держава, яка передала цю особу, не просила про інше чи не санкціонувала іншого;

b) держава, якій передано особу, без затримок виконує своє зобов'язання стосовно повернення цієї особи в розпорядження держави, яка раніше передала цю особу, як це було погоджено заздалегідь або як це було іншим чином погоджено компетентними властями обох держав;

c) держава, якій передано особу, не повинна вимагати від держави, яка передала цю особу, порушення процедури видачі для її повернення;

d) переданій особі в строк покарання, яке вона відбувала в державі, з якої вона передана, зараховується строк тримання під вартою в державі, якій вона передана.

3. Без згоди держави-учасниці, з якої відповідно до цієї **Стаття 18** статті повинна бути передана та чи та особа, ця особа незалежно від її громадянства, не підлягає переслідуванню чи триманню під вартою й не може бути піддана будь-якому іншому обмеженню стосовно її особистої свободи на території держави, якій передано цю особу, а у зв'язку з діями або винесеними стосовно неї вироками до її вибуття з території держави, з якої її передано.

1. Захопивши або іншим чином узявши під свій контроль радіоактивні матеріалами, пристрої або ядерні об'єкти після того, як було вчинено злочин, описаний у статті 2, держава-учасниця, що володіє такими предметами:

a) уживає заходів з метою знешкодити радіоактивний матеріал, пристрій або ядерний об'єкт;

b) забезпечує, щоб будь-який ядерний матеріал зберігався відповідно до застосованих гарантіями Міжнародного агентства з атомної енергії; та

c) ураховує рекомендації з фізичного захисту й стандарти в галузі охорони здоров'я та безпеки, опубліковані Міжнародним агентством з атомної енергії.

2. Після завершення будь-яких розглядів, пов'язаних із злочинном, який описано в статті 2, або раніше, якщо цього вимагає міжнародне право, після консультацій (зокрема про умови повернення та зберігання) із заінтересованими державами-учасницями будь-який радіоактивний матеріал, пристрій або ядерний об'єкт повертаються державі-учасниці, якій вони належать, державі-учасниці, громадянином або жителем якої є фізична або юридична особа, яка є власником такого радіоактивного матеріалу, пристрою або об'єкта, або державі-учасниці, з території якої вони були викрадені чи іншим чином незаконно отримані.

3. a) Якщо національне або міжнародне право забороняє державі-учасниці повертати або приймати такий радіоактивний матеріал, пристрій або ядерний об'єкт або якщо про це домовляється заінтересовані держави-учасниці, то за умови дотримання підпункту 3b цієї статті держава-учасниця, що володіє радіоактивним матеріалом, пристроями або ядерними об'єктами, продовжує вживати заходів, описаних у пунктом 1 цієї статті; такі радіоактивні матеріали, пристрої або ядерні об'єкти використовуються виключно для мирних цілей.

б) Якщо для держави-учасниці, що володіє радіоактивним матеріалом, пристроями або ядерними об'єктами, володіння ними є не законним, то ця держава забезпечує, щоб вони якнайшвидше були передані в розпорядження держави, для якої таке володіння є законним і яка, коли це необхідно, дала запевнення, що відповідають вимогам пункту 1 цієї статті, в консультації із цією державою, з метою знешкодження їх; такі радіоактивні матеріали, пристрої або ядерні об'єкти використовуються виключно для мирних цілей.

4. Якщо радіоактивні матеріали, пристрої або ядерні об'єкти, передбачені в пунктах 1 та 2 цієї статті, не належать жодній державі-учасниці або громадянину чи жителю держави-учасниці та не були викрадені або іншим чином незаконно отримані з території держави-учасниці або якщо жодна з держав не бажає отримувати такі предмети відповідно до пункту 3 цієї статті, то за умови додержання підпункту 3b цієї статті після консультацій між заінтересованими державами та будь-якими відповідними міжнародними організаціями приймається окреме рішення про те, як розпорядитися ними.

5. Для цілей пунктів 1, 2, 3 та 4 цієї статті держава-учасниця, що володіє радіоактивним матеріалом, пристроєм або ядерним об'єктом, може просити про допомогу й співробітництво інші держави-учасниці, зокрема заінтересовані держави, і будь-які відповідні міжнародні організації, зокрема Міжнародне агентство з атомної енергії. Державам-учасницям і відповідним міжнародним організаціям рекомендується надавати допомогу відповідно до цього пункту в максимально можливі ступені.

6. Держави-учасниці, що займаються тим, як розпорядитися радіоактивним матеріалом, пристроєм або ядерним об'єктом чи зберегти їх відповідно до цієї статті, інформують Генерального директора Міжнародного агентства з атомної енергії про те, яким чином вони розпорядились таким предметом або зберегли його. Генеральний директор Міжнародного агентства з атомної енергії перепроводжує цю інформацію іншим державам-учасницям.

7. Якщо у зв'язку зі злочиним, описаним у статті 2, відбулося **Стаття 19** розповсюдження, то ніщо в цій статті жодним чином не зачіпає норм міжнародного права, які регулюють відповідальність за ядерну шкоду, або інших норм міжнародного права.

Держава-учасниця, в якій гаданий злочинець піддається **Стаття 20** кримінальному переслідуванню, повідомляє відповідно до свого національного законодавства або застосовними процедурами про кінцеві результати розгляду Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй, який надсилає цю інформацію іншим державам-учасницям.

Держави-учасниці проводять одна з одною безпосередньо або **Стаття 21** через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй та з допомогою міжнародних організацій, де це необхідно, консультації для забезпечення ефективної реалізації цієї Конвенції.

Держави-учасниці виконують свої зобов'язання за цією **Стаття 22** Конвенцією таким чином, щоб це відповідало принципам суверенної рівності й територіальної цілісності держав і принципу невтручання у внутрішні справи інших держав.

Ніщо в цій Конвенції не наділяє державу-учасницю правом **Стаття 23** здійснювати на території іншої держави-учасниці юрисдикцію та функції, які належать виключно до компетенції властей цієї іншої держави-учасниці відповідно до її національного законодавства.

1. Будь-який спір між двома чи більше державами-учасницями стосовно тлумачення або застосування цієї Конвенції, який не може бути врегульований шляхом переговорів протягом розумного строку, передається на прохання однієї з них на арбітраж. Якщо впродовж шести місяців з дня звернення з проханням про арбітраж сторони не зможуть домовитися про його організацію, будь-яка із цих сторін може передати спір до Міжнародного Суду, звернувшись із заявою відповідно до Статуту Суду (995_010).

2. Кожна держава може під час підписання, ратифікації, прийняття, схвалення цієї Конвенції або приєднання до неї заявити про те, що вона не вважає себе зобов'язаною положеннями пункту 1 цієї статті. Інші держави-учасниці не будуть зобов'язані положеннями пункту 1 стосовно будь-якої держави-учасниці, яка зробила таке застереження.

3. Будь-яка держава, яка зробила застереження відповідно до **Стаття 24** пункту 2 цієї статті, може будь-коли зняти це застереження шляхом повідомлення Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.

1. Ця Конвенція відкрита для підписання всіма державами з 14 вересня 2005 року до 31 грудня 2006 року в центральних установах Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку.

2. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або схваленню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи схвалення здаються на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.

3. Ця Конвенція відкрита для приєднання будь-якої держави. **Стаття 25**
Документи про приєднання здаються на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.

1. Ця Конвенція набуває чинності на тридцятий день після передачі на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй двадцять другої ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення чи приєднання.

2. Для кожної держави, яка ратифікує, приймає чи схвалює цю Конвенцію або приєднується до неї після здачі на зберігання двадцять другої ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення чи приєднання, Конвенція набуває чинності на тридцятий день після здачі на зберігання цією державою своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення чи приєднання. **Стаття 26**

1. Держава-учасниця може пропонувати поправки до цієї Конвенції. Пропоновані поправки подаються депозитарію, який негайно надсилає їх усім державам-учасникам.

2. Після отримання прохання більшості держав-учасниць про скликання конференції для розгляду пропонованих поправок депозитарій запрошує всі держави-учасниці взяти участь у такій конференції, яка проводиться не раніше, ніж через три місяці після надіслання запрошень.

3. Учасники конференції роблять усе можливе для прийняття поправок консенсусом. Якщо це виявляється неможливим, поправки приймаються більшістю у дві третини голосів всіх держав-учасниць. Депозитарій негайно розсилає будь-які прийняті на конференції поправки всім державам-членам.

4. Поправка, прийнята відповідно до пункту 3 цієї статті, **Стаття 27**
набуває чинності для кожної держави-учасниці, яка передає на зберігання свій документ про ратифікацію, прийняття, приєднання або схвалення поправки, на тридцятий день після дати здачі двома третинами держав-учасниць своїх відповідних документів на зберігання. Після цього поправка набуває чинності для будь-якої держави-учасниці на тридцятий день з дати здачі на зберігання відповідного документа цією державою.

1. Будь-яка держава-учасниця може денонсувати цю Конвенцію шляхом письмового повідомлення Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.

2. Денонсація набуває чинності після закінчення одного року з **Стаття 28**
дати отримання повідомлення Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй.

Оригінал цієї Конвенції, тексти якої англійською, арабською, іспанською, китайською, російською та французькою мовами є автентичними, здається на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй, який розсилає засвідчені копії цієї Конвенції всім державам.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, належним чином на те вповноважені своїми відповідними урядами, підписали цю Конвенцію, відкриту для підписання в центральних установах Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку 14 вересня 2005 року.

Міжнародна конвенція про боротьбу з актами ядерного тероризму
Конвенція; ООН від 14.09.2005
Ратифікація від 15.03.2006, підстава — [3533-IV](#)
Постійна адреса:
https://zakon.rada.gov.ua/go/995_d68

Законодавство України
станом на 09.12.2024
чинний

